

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De Recognitione Propriæ Fragilitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

TOMI SECUNDI
 PARS ALTERA,
 BREVIORA OPUSCULA
 COMPLECTENS.
 DE
 RECOGNITIONE
 PROPRIÆ FRAGILITATIS.
 CAPITA HVIVS LIBELLI.

De recognitione propria fragilitatis.	Cap. I.
De contemptu vanae gloriae.	II.
De fidelis & veraci amico	III.
De supportatione fraternae infirmitatis.	IV.
De spirituali inopia, ex subtractione suauitatis interna.	V.
De humili subiectione & propria resignatione.	VI.
De laude Dei in tribulatione.	VII.
De laude Dei ex deuotione.	VIII.
Item oratio ad laudandum feruenter Deum.	IX.

CAPVT I.

De recognitione propria fragilitatis.

Psal. 136.

Cognoui Domine, quia equitas iudicia tua, & in veritate tua humiliasti me. Hæc verba sunt sancti prophetae, & humilis regis Dauid. Quid ergo tu vilis homo ad hæc dicis, qui terra es & cinis? Quid grande aliquid de te imaginaris, & alta vanitate delectaris. Aut cur te alicui bono homini comparare audes, cum sis reuera peccator, & totus in peccatis natus, & totus vitis ac concupiscentiis plenus? Verè, si in veritate te discutis & intueris omnibus deteriorem te rectè iudicabis.

Iustificare nemo se querat coram Domino.

2. Dic mihi, qualem meretur confusionem ac poenâ, qui Dominum terræ aut principem regni, contumeliosis verbis & factis indignis offendit? Vel cerè, quantæ vituperationis iaculo ille feriendus esse, qui in conspectu regis & ministrorum eius fecitissimum cadauer tangeret, aut lutum immundum reuolueret?

Nônc

Nónne statim confusibiliter expellendus esset, aut etiã carceri tradendus ab omnibus iudicaretur? Tu es (pro pudor) stultus ille, qui pessimam hanc rem fecisti. Nam ecce in præsentia diuine maiestatis & sanctorum angelorum eius, peccare non timuisti. Multa etiã illicita phantasmata versasti, quæ citissimè respicere deberes, & plusquam lutum platearum detestari.

3. Insuper permittis cor tuum in omne penè seculum euagari, etiam tempore orationis & in loco sacro, vbi eum maiori reuerentia & sollicitiori attentione iuberis assistere, ac soli Deo & tibi ipsi firmissime vacare. Quomodo ergo digne dicendus es religiosus, tam longe à Deo & à corde tuo abstractus? Nónne propter tua grauiora & multa demerita, velut canis immundus, meruisses à conuentu sanctorum fratrum expelli, ac duris increpationibus castigari? vt fieret vltio de inimicis regis, quem offendisti peccatis quamplurimis, nec adhuc peccare desistis?

4. Sed ò quanta est misericordia Dei super te, ò homo miserissime, quòd etiã post tantas offensiones, patitur te Deus in hac luce viuere; & pro tantis malis, tam multa bona largitur indigno & ingrato? Si quis in faciem tuam spuisset, aut verbis contumeliosis confudisset; quantã indignatione aduersus eum, de illatis iniuriis conciperes? Vel quali eum correptione puniendũ censes? Sed quis tu, & cuius potestatis in comparatione Dei, cuius faciem offendisti? Vere magna misericordia Dei super te, quòd iam consumptus non es, quòd adhuc iudiciũ differri, nec furorem suum in te exagitat; sed clementissimè tuam emendationem expectat, & propter penitentiam vindicare suam iniuriam dissimulat, vt cognoscas, quia suavis & mitis est, & multæ misericordie Deus, in omnibus operibus suis.

5. Quomodo poteris obliuisci omnium misericordiarum Domini, ab initio vitæ tuæ vsque ad hanc horam? Proinde sis gratus & humilis; sis mansuetus ad omnia ferenda cõtraria propter peccata tua delenda & propter iram Domini super te mitigandam. Nisi enim citius ac diligenter vitam tuam emendaueris, & in alterum virum te mutaueris, veniet super te calamitas, quam nescis; & stabunt contra te calum & terra, & omnes creaturæ conclamabunt aduersus iniquitates tuas, quia indigno seruiunt ad necessitates varias, & tu creatori tuo digne nõ seruis. Sed ne diuina iustitia super te repente & furibunde oriatur, & stipulã siccam persequatur, & conterat: dum adhuc tempus miserendi est, & locus veniam inquirendi remanet, loquere cum Propheta in psalmo, & ora humiliter & confidenter dicens: *Fiat misericordia tua, vt consoletur me secundum eloquium tuum seruo tuo.* Psal. 118.

CAPVT II.

De contemptu vana gloria.

Rerum mundi facies indicat, quod mundus amari non debet. Cum enim tam facile se variat, profecto corruptibile se demonstrat. Nulli fidem firmam seruat; sed modicum in apparentia blanditur, & in fine decipit & illudit. Non ergo pulchritudines hominum, non diuitie rerum, non laudes adulantium, non fauores potentium, te moueant & delectent; quia vana sunt & mortifera, quaecumque a summo bono retrahunt, & ad infima cogitatum inclinant. Omnis quippe caro scenum, & omnis gloria eius quasi flos fœni.

Isaia 40.

1. Igitur humanas laudes non affectes, nec vanè aliquem extollas: nescis enim, quid futura pariat dies. Sæpè nouissimi sunt primi, & primi nouissimi. Fuge laudari tanquam venenum, ne seducaris, & perdas boni operis meritum. Vani sunt & stulti, qui laudibus delectantur humanis. Laudetur Deus, non homo fragilis. Sapiens plus facta ponderat, quam verba. Res bene gesta seipsam laudat. Qui verba tantum sectatur, nihil inueniet. Virtus in Deo facta, a Deo gloriam recipiet. Si ponis vitam tuam in ore hominũ, eris modò aliquid, modò nihil, nunquam tamen liber & quietus. Iustus non verbis mouetur ornatis; sed quod Deo placet, attendit.

Laudari ac
laudare ne
vanè con-
cupiscas.

3. Sæpè homines laudant, quod inprobat Deus; multoties Deus acceptat, quod homines vituperant & spernunt. Ille ergo dignè laudatur, quem Deus omnia sciens commendat. Ille adiutus est & valet, què adiuuat Deus. Ametur veritas, non hominũ loquacitas, qui sæpè præ odio vel amore mouentur, nescientes quid sit in homine velatum. Redi ergo ad conscientiam tuam, ybi veritas videt; & scito te infirmum esse, & peccatorem, atque citò moriturum. Siquidem in mortis articulo patebit, quam fallax fuit omnis gratia mundi: quam stulta letitia, laus ab hominibus quæsit.

2. Cor. 10.

CAPVT III.

De fidei & veraci amico.

Amicus tuus est, qui in Deo te amat, & propter Deum te tolerat. Verè ille amicus tibi est, qui salutem animæ tuæ diligit, non qui foris blanditur & applaudit. Ille tibi dilectus est, qui pro malis tuis dolet & orat; qui profectui tuo congaudet, & te corripit in charitate. Non est fidus amicus nisi in Deo; & qui sua non quærit. Qui enim seipsum negligit, quid alteri persuadere poterit? Cum tua bene curaueris, facile proximo persuadebis.

m.

suadebis. Si diligis fratris salutem, tuam operari non omittas. Si ordinatè procedis, à te ipso inchoabis. Propriæ salutis nil antefendum est, ne tibi obiciatur: *Medice cura teipsum.* In te ^{Lusa 4.} prædisce, quid alteri dicas. Doce viuens verbum; teipsum exemplum ponas, non alterum, te neglecto. Esto bonus & fidelis, ^{Bono boni sunt ami-} & inuenies amicum fidelem. Amor Dei, amicum fidelem con- ci-
stituit: sine Deo nulla amicitia stabit.

2. Sed ubi talis qui in omnibus fideliter agit? O quàm precio-
sus talis, qui amore Dei sit plenus! Amor mundanus citò deficit,
& in necessitate vacuum relinquit. Time Deum, & iungetur tibi
amicus fidelis. Serua nomen bonum, & inuenies socium bonum.
Et cum inuenieris, vere sapienter, & dilige sicut teipsum. Multi
amici in prosperis, in aduersitate vix vnus adhærebit. Non eris
tamen desolatus, si Deum habes semper præ oculis. Si Deo non
places, non proderunt amici mortales. Si inuenieris iustum ac
Deum timentem, magis dilige quàm potentem. Sustine verbum
amici, & memento, quia homo est sicut & tu, quoniã solus De-
us est, qui non errat, & in quem peccatum non cadit.

3. Quod non vis sciri, dicito nulli. Arduum & rarum celare
verbum. Sic refer secretum, vt non erubescas, cum fuerit dete-
ctum. Qui nescit tacere, non diu seruabit amicū. Quando mul-
ta audisti & perlegisti, si hoc posses retinere, vt scires, quando
deberes loqui, & quando tacere, bene didicisses. Det Deus hoc
magnum bonum, quia verè egregium est donum, quod pauci
habent. scire loqui, quando, & quomodo, & quibus oportet.

C A P V T I V.

De supportatione fraterna infirmitatis.

1. **O**ptima doctrina, patientia in angustiis. Salutare verbum,
factum verbi. Qui implet mandatum, tremendum iudiciam
non pauebit. Confundit seipsum, qui promissum non seruat, nec
facit, quod dicit. Sustine patienter & longanimiter aliorum de-
fectus, quos Deus omnia videns sustinet. A multis Deus con-
temnitur, & tacet vsque ad tempus. Quæ emendare non vales,
ser bono animo tacendo, & conuertete ad Deum magis oran-
do. Siquidè & tu in multis deficiis: nec semper facis, quod pro-
ponis aut dicis. Pronus ad vindictam, non effugiet iram. Qui
semper vult vindicare, paucos habebit amicos. Displiceat sem-
per malum, placeat tolerantia mali.

2. Tristitiam facilè vincit, qui nil terrenum nouit amare. Ex-
terminat seminariū litis, qui abicit vitium cupiditatis. Siue di-
uitiæ siue honores excreuerint, non satiant amatores suos, sed
implicant & torquent. Desine concupiscere, & desines indignari.

Nil stabile sub sole: sed cuncta mutantur, & res & honores. Stabilitur nemo, nisi in solo Deo. Dilectio Dei stabile fundamentum, humilitas autem meretur hanc gratiam. Qui in Deo confidit sustinet omnia patienter. Et qui Deum pure querit, facile contentus erit. Qui se ipsum querit, se ipsum inueniet. Sentiet detrimentum, qui loqui vult ad omne verbum. Fluctuat semper animus, quamdiu consolari querit in terrenis. In Deo vera læticia cordis, extra Deum, non est pax nec requies,

CAPVT V.

De spirituali inopia, & subtractione suauitatis interna.

1. **P**aupertas gratiæ, grauior est omni paupertate naturæ, inopia spiritualis, dura afflictio est animæ. Castigatur sæpe iustus, interno solatio occultè subtracto. Eruditur tamen animus flagellis, ne de se præsumat in bonis. Nouit ergo Dominus, quid tibi sit vtilius. Sæpe obeli salutis, quod tu vehementer affectas. Est etiã sæpe pro te, quod tu æstimas tibi aduersari. Placita sibi cupit infirmus, sed medicus dat, quod illi nouit salubrius esse. Sanius iaces humi prostratus, quàm stabas intus elatus. Liberior est pauper in modicis, quàm diues in opibus multis. Nulla res prodest exteriùs, si interior gratia desit & virtus.

2. Si Deus dulcedinem suam tibi subtrahit, ne mireris: quia multis sic accidit, ne sibiipsis hanc gratiã ascribant. Iucundius est esse in tormentis & in carcere cù gratia, quàm in domo pulchra cum conscientia mala. Qui consolationem Dei est expertus, omnia fastidit, quæ mundus sensibus offert. Cum senseris te cælesti rore perfusum, totum Deo humiliter refunde. Si aridum inueneris cor tuum & obtenebratum, non cesses ad Dominum clamare pro lumine gratiæ & oleo misericordiæ, ne deficias in via recta præ labore. Dabit enim Pater cælestis spiritum bonum animæ quærenti se.

CAPVT VI.

De humili subiectione, & propria resignatione.

1. **S**I vis à malo liberari, & in bono confortari, humilia te sub Deo & propter Deum sub omni creatura. Testatur hoc sanctus Dauid, qui dicit. Humiliatus sum, & liberauit me. Non est bonum rebellare Deo, & contradicere sermonibus sanctis. Idcirco inclina aurem tuam ordinationi diuinæ humiliter, maioribus & minoribus subiectus. Humilitas pacem parit & concordiam, & nouit omne onus portare. Et homini utilior est contemptus sui, quàm fauor laudis inanis.

Psal. 114.
106.6.

4. fc.

utiliter
subtrahitur
interna
suauitas.

2. Felix humiliatio animæ dolentis, quæ cognitionē propriæ infirmitatis sibi aperit, ut plangat intus, quod propria iniquitate commisit. Suppleat semper humilitas, ubi deficit perfecta charitas. Citò illi ignoscendum est, qui reatum suum humiliter confiterur. Facile placet iratū, qui humile dat responsum. Valde magnā rem facit, qui propter Deum se resignat, & in omnibus vincit. Nam qui victor est sui, dominus est mundi, & hæres celi. Qui seipsum non vincit in parvis, quando maiora superabit: Ille Deus est ad votum, qui se reliquit ex toto.

C A P V T V I I.

De laude Dei in tribulatione.

1. **D**isce Dominum laudare in tribulatione, quam pateris; & fac de necessitate virtutem, ut meritum tuum augetur, & pœna minuatur peccatorum. Vis murmurare contra Deū, quia te flagellat & probat? Hoc tibi nō expedit: sed magis ora, ut malis tuis non parcat. Confitere ergo Domino, quia bonus in donis suis; confitere etiā, quia iustus in flagellis tuis. Bonitas eius, sine meritis tuis, contulit tibi bona; iniquitas autem tua, quid meruit nisi flagella? Dic igitur ei in oratione prostratus: Domine Deus, ego nil aliud ex me promerui, quàm pati & flagellari: nec dignus sum vel minimam à te consolationē recipere, quoniam in multis te offendi. Sis igitur in omnibus benedictus, in quibus me affligis & vris. Si minus est, addes amplius. Modicū est totum, secundum quod merui. Afflictio mea, laus tua sit & gloria, Gloriarī enim me oportet hoc modo, in cruce Domini mei Iesu Christi. Duret & valeat dolor meus, quantū tibi placuerit. Laudē tuam imple in me. Scio enim, quod nihil iniuste agere potes.

2. Voluntatem tuam & summum beneplacitum peto in me perfici vsque in finem. Gaudio dixi: Quid tu mihi sine Iesu salutari meo? Nolo in me venias, nisi dixerit Iesus. Dolor mihi dulcior est & erit, quàm tu, propter Iesum, qui diligens me affligit. Nam salus, ubi crux. Et plerumque sub gaudio dolus est occultus, & risus decipit multos. Vir autem sapiens, vix tacitè ridebit: nam futura metuens mala considerat quàm citò labuntur. Plus te grauare debet culpa commissa, quàm quælibet pœna inflicta. Et si remurmurat caro infirma, spiritus tamen debet esse promptus ad omnia ferenda.

Eccl. 21.

3. Itaque dicas: Libenter Domine portabo virgam tuam. per gratiam tuam, & quicquid patiendum est, pro salute mea æternā: multo enim melius ac leuius est, modò cum bonis & electis

744 DE RECOGNITIONE PROPRIÆ FRAGILITATIS.
ctis affligi; quam postea cum malis æterno igne cruciari. Esto
ergo seuerus iudex in propria causa; vt Deus tibi indulgeat vniuersa mala commissa. Dei enim es creatura, etiam cum peccas; ideoque correctioni eius te humiliter submitte, vt veniam consequaris & salutem. Nam salus iustorum à Domino, & protector eorum in tempore tribulationis.

Psalm. 36.

C A P V T V I I I .

De laude Dei ex deuotione.

Psalm. 148.

1. **O**Mnes sancti, omnes fideles, & omnes creature Deum laudare tenentur, quia exaltatum est nomen eius super omnes. Qui Deum laudant, laudabiles erunt: qui vero Deum non laudant, confusione sunt digni, & omni honore priuandi. Honorabile seruitium est & delectabile officium, corde & voce Deum laudare, & sancta vita glorificare. Si Deum laudas, facis quod debes, & ad quod creatus es. Si Deum non laudas, ingratus es, & peccas, luesque ingratitude tuæ poenas acerbas. Angelorum opus est, & Sanctorum omnium gaudium singulare, Deum ac creatorem suum incessabili mentis affectu laudare, benedicere, & glorificare. Imitantur autem eos, qui diuino officio libenter intersunt, & in ecclesia Dei deuotè orant, aut in choro debitis horis alacriter psallunt.

Laudate
indefinenter
Dominum,
opus est
angelorum
& Sanctorum
omnium.

2. Nunquam à laude Dei & gratiis cessandum est, quia Deus nunquam benefacere cessat, nec communem gratiam cunctis influere tardat. Ipse namque singulorum curam gerit, paratus tibi ampliora dona largiri: si viderit in minimis te fidelem, & ad regratiandum esse feruentem. Ad quid accepisti os & linguam, nisi vt Deo referas laudem, gloriam, & honorem? Si tu alicui benefacis, aut in melius prouehis; nonne egrè capis, si gratias non rependis? Quapropter diuinis instat laudibus, & in canore iubilo Deum lauda cum omnibus creaturis; ne contra te testimonium ferant & clament, quòd ipsis Deum benedicentibus & ad nutum obedientibus, tu tacuisti à gratiarum actione & laude diuina. Ad excitandum ergo mentem tuam in Dei nominis laudem, lege, dum vacat, orationem hanc subsequentem, si placet.

Oratio, ad laudandum Deum feruenter.

1. **D**Eus meus, laus mea, & gloria mea: cupio te laudare tam excelsa voce, & tam deuota mente: sicut vnquam laudatus es ab aliqua creatura, in cælo & in terra. Desidero te honorificare tam magno & digno honore, sicut vnquam honorificatus es ab aliquo Sancto, in regno tuo caelesti. Opto te venerari & amare, tam ardenti affectu & amoroso corde, sicut aliquis deuotus

uotus